

DA VINCIJEVA ŠIFRA, KI BURI DUHOVE

NASLOV: Da Vincijska šifra
NALOV V IZVIRNIKU: The Da Vinci Code
PREVOD: Nataša Müller
IZID: Ljubljana, Mladinska knjiga, 2004
ŠTEVILO STRANI: 473
Trda vezava, ilustracij v knjigi ni

KRATKA VSEBINA

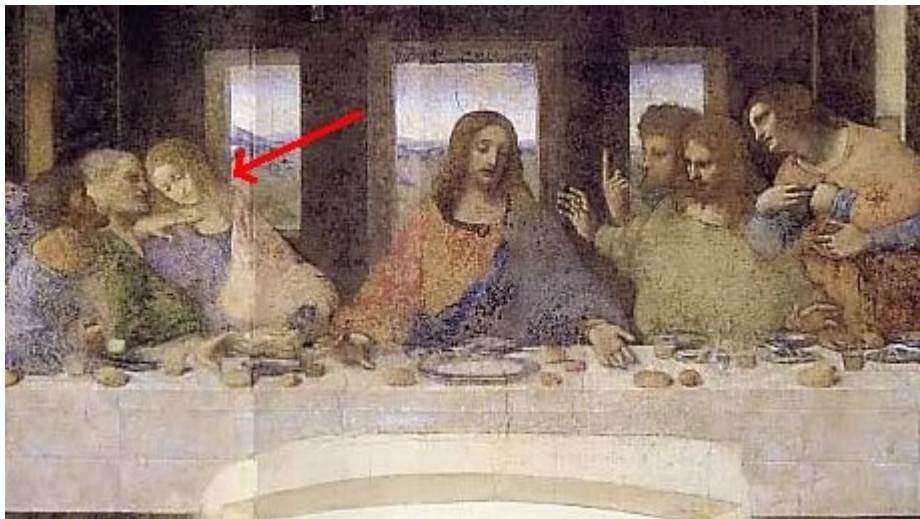
O AVTORJU

ZGODOVINA DA VINCIJEVE ŠIFRE

VSEBINA:

Ponoči se v Louvru zgodi umor, na tleh obleži ugledi kustos Sauniere, ki tik pred smrtjo na kraju zločina pusti lepo število sledi. Ker ve, da je smrtno ranjen, poleg drugega svoje golo telo postavi na šifrirano, anagramsko in pentagramsko sporočilo, tako da je videti kot kopija Kanona proporcev, ene najbolj znanih slik, ki jih je narisal Leonardo da Vinci. Obenem spravi v pogon svojo vnukinjo, Sophie Neveu, policijsko kriptologijo, ki se kmalu poveže z Robertom Langdonom, slovitim harvardskim umetnostnim zgodovinarjem in simbologom, da bi skupaj z njim prišla skrivnostnemu umoru do dna. Kmalu pa ju začenjajo preganjati ljudje dveh skrajno skrivnostnih sekt, najprej Sionskega priorstva, evropskega skrivnega reda, ustanovljenega leta 1099 in vatikanske sekte, znane po imenom Opus Dei. Mrtev kustos je bil član prve, morilec Silas albinomenih pa član druge. Langdon in Sophie pri svojem raziskovanju ugotovita, da so šifre, ki jih je pustil umirajoči kustos, povezane z Leonardom da Vincijem, da je bil da Vinci član tajne združbe Sionsko priorstvo in da so v različnih obdobjih pripadali združbi tudi Isaac Newton, Victor Hugo in še nekateri, ki so to veliko skrivnost zakodirali v svoje umetnine, tako da se je prenašala naprej, iz roda v rod.

Dan Brown je spretno prepletal fikcijo, resničnost in prav to je tista prednost, ki loči šifro od poplave tovrstne literature. Prav na začetku romana celo trdi, da celotna zgodba temelji na resničnih dejstvih, potem pa začne bralca bombardirati. Zgodbo je podkrepil še z nekaj znanci iz starejše in novejše zgodovine – Leonardo da Vinci, Sir Isaac Newton – ter z nekaj resničnimi zgodovinskimi dogodki, vse skupaj postavil v znano okolje. Največ razburjen je povzročilo dejstvo da je na sliki Zadnja večerja poleg Jezusa tudi Marija.

O AVTORJU:

Dan Brown je diplomiral na Phillipsovi Akademiji v Exetru (Phillips Exeter Academy), kjer je bil kot profesor matematike zaposlen tudi njegov oče. Kasneje se je vpisal na Amherstov kolidž (Amherst College), kjer je diplomiral leta 1986. Na Phillipsovi Akademiji se je naučil britanske angleščine, ker je hotel postati poklicni pisec. Ima ženo Blythe, ki je umetnostna zgodovinarica in slikarka. Njen vpliv se čuti v prodajni uspešnici Da Vincijsva šifra. Brown se zanima za kriptografijo, šifrirne ključe in kode, ki se neprestano pojavljajo v njegovih zgodbah.

Trenutno dela na novem knjižnem projektu Salomonov ključ (The Solomon Key), v katerem se ukvarja s spomenikom pred sedežem ameriške obveščevalne službe CIA v Langleyju, Virginija. Na tem spomeniku je napisan tajnopis, katerega so do zdaj razrešili le redki.

Dan Brown

ZGODOVINA DA VINCIJEVE ŠIFRE:

Vitezi templjarji

Vitezi templjarji so se pojavili okrog leta 1118, potem ko so sveto mesto Jeruzalem (ki ga je leta 614 osvojil kalif Umar) med prvim križarskim pohodom ponovno dobili v roke kristjani. Novemu jeruzalemskemu kraljestvu je vladal kralj Baldwin prvi, ki so ga okronali leta 1100, vitezi, ki jih je vodil Hugues de Payens, so se naselili v krilu njegovega gradu v nekdanji mošeji Al Aqsa, kjer je nekoč stal veliki Salomonov tempelj. Zato so kmalu zatem postali znani kot vitezi templja ali templjarji. Bili so meniški vojaški red, ki naj bi varoval krščanske romarje, ki so obiskovali Sveto deželo. Kot viteški menihi so se zaprilegli revščini in celibatu. Njihov emblem je bil rdeči križ na beli tuniki, njihovi naredniki (ki niso bili del plemstva), pa so nosili rdeče na črnem. Red je podpiral Bernard, mogočni opat Clairvauxjski (ustanovitelj cisterijanskega redu, kasneje blaženi Sveti Bernard). Red je cerkev uradno priznala na koncilu v Tridentu leta 1128. Verjetno je Bernard napisal templjarsko Pravilo, po katerem svojo zvestobo prisegajo samo papežu. Ti neustrašni bojevniki so kmalu začeli širiti svoje pristojnosti: niso samo varovali romarjev, ampak so se tudi borili za vse stvari Svetega kraljestva v Jeruzalemu. Od varovanja lastnine odsotnih romarjev so presedlali k bančništvu - tistim, ki so želeli na romanje, so posojali denar za potovanja v zameno za njihovo lastnino - pobirali so davke in desetine. Kmalu so si nabrali veliko bogastva in posesti in njihov vpliv je bil dovolj velik, da so jih začeli prezirati politični voditelji, ki nikoli niso uspeli prevzeti nadzor nad njimi. Lastnina templjarjev se je raztezala čez Evropo, vključevala je gradove v Sveti deželi in na Cipru, zaradi poznavanja vzhoda pa so se neizogibno zapletli v politiko. Bili so predniki sodobne profesionalne vojske, predana, dobro izurjena in disciplinirana inštitucija, ki so ji bili višji cilji pomembnejši od junaških dejanj posameznikov. Njihovi glavni nasprotniki so bili hospitalci, red, ki so ga ustanovili leta 1070, da bi skrbel za romarje in ki bi manj premožnim omogočil bivanje. Tudi ti so se kmalu razvili v vojaški red z veliko močjo in bogastvom. Ta dva mogočna reda nista hotela sodelovati in posvetni vladarji so si zaradi svoje zadolženosti kmalu začeli razbijati glave. Hospitalci so nadaljevali s svojo dobrodelnostjo, ki jih je obvarovala besa, ki je nazadnje uničil templjarje. 13. oktobra 1307 (verjetno od takrat naprej petek, trinajstega, velja za nesrečen dan) je kralj Filip četrty Francoski izdal ukaz za aretacijo templjarjev in zaplembo njihove lastnine. Ujete templjarje so mučili in ti so priznali različne herezije in perversnosti. Kljub naporom, da bi red rešili - na nekaj sojenjih so pripadnike spoznali za nedolžne - so bile sile proti njim preveč odločene, in ko je Jacques de Molay, zadnji Veliki mojster redu, zgorel na grmadi leta 1314, je bilo po dvesto letih konec vitezov templjarjev.

Sionsko priorstvo

V romanu Da Vincijeva šifra avtor Dan Brown trdi, da je Sionsko priorstvo resnična organizacija, ki je bila ustanovljena leta 1099, in da listina, ki jo hranijo v Bibliotheque Nationale v Parizu, razkriva, da so bila med člani priorstva številna vodilna imena književnosti, umetnosti in znanosti. Vendar se je izkazalo, da so bili dokumenti v Bibliotheque Nationale sodobni ponaredki, ki jih je tja vtaknil Pierre Plantard. Slednji je tudi priznal, da je priorstvo s tremi prijatelji ustanovil leta 1956, bodisi kot šalo ali kot del prevare. Leta 1981 je bil izvoljen za velikega mojstra priorstva. Lažni dokumenti in rokopisi, ki so postali znani kot Dossiers Secrets, trdijo, da je skrivno organizacijo leta 1099 ustanovil Godefroy de Bouillon, ki je vodil prvo armado, ki je odpotovala iz Jeruzalema med prvim križarskim pohodom in ki je bil prvi voditelj ponovno osvojene Svete dežele. Priorstvo naj bi botrovalo tudi ustanovitvi vitezov templjarjev, ki naj bi se od priorstva odcepili sto let kasneje.